

han sagde Sp. 349, at vi var kørt for løbsk. Det er i alt Fald vanskeligt at forlige de to Ting.

Men jeg tror nu, at begge Dele er forkert, baade at vi er kørt fast, og at vi er kørt saa stærkt frem, som Ministeren antydede. De Lønninger, Ministeren nævnte Sp. 349: 180 Ø. i Gennemsnit for faglærte Arbejdere i København og 139 Ø. i Gennemsnit for ufaglærte i København, er rene og skære Papirlønninger, der intet har med de virkelige Forhold at gøre.

For det første synes jeg, at Ministeren ikke havde behøvet at tage en Lønstatistik, der er over et helt Aar gammel. Men jeg forstaa Tendensen. Medens Ministeren for kælede for den Retning, som mente, at man er kørt fast indenfor vore Rækker, og at man nu skulde tage mere radikale Midler i Brug, kæler Ministeren nu for den anden Retning, dem, som er udenfor den egentlige Arbejderbevægelse, og siger til dem: „Kan I se, hvorledes Arbejderne har oparbejdet deres Lønninger, det er ganske horrible Lønninger, der ligger.“ Nu har Ministeren Brug for den modsatte Side. Men det havde dog været rigtigere, naar der foreligger en nyere Lønstatistik, at bruge den fremfor en gammel og fremfor at bruge aargamle Tal. Det, der sker, er ganske afgjort det, at de, der hører efter, hvad Ministeren siger — og det er der sikkert mange, der gør —, stiller de aargamle Lønplysninger overfor det Pristal, vi har i Dag, og derigennem skal naturligvis Forholdene først og fremmest komme til at exe. Ministeren kunde have brugt Lønplysningerne fra Januar Kvartal i Stedet for dem fra Juli i F'jor. Men det gjorde han ikke. Der ligger en vis Tendens deri. Han havde Brug for de højest mulige Tal, uanset om de nu var rigtige under de nuværende Forhold.

Men, som jeg sagde før, det er rene og skære Papirlønninger, enten man bruger de Tal, der er et Aar gamle, eller hvis man tænkte sig, at man kunde faa Tallene fra Juli i Aar. Jeg vil først gøre opmærksom paa, hvor skikkelige Arbejderne egentlig er; naar de skal have deres Løn omregnet i Forhold til Pristallet, bruger man Arbejdsgivernes Lønplysninger. Men det er en Kendsgerning, at de exer, for Lønningerne efter Fagforbundenes Oplysninger ligger altid noget lavere end efter Arbejdsgivernes.

Det kommer bl. a. deraf, at der indenfor Arbejdsgiverkredse er en vis Tendens til, naar man skal lave Lønstatistik, da at pille de daarligste Lønninger fra med den Motivering: her er en Del unge Mennesker, som i Kraft af, at de er yngre, tjener noget

mindre, og her er der nogle ældre Mennesker, som i Kraft af, at de er noget ældre, ligeledes tjener lidt mindre. Det er givet, at naar man saaledes tager de daarligste Lønninger fra, saa skal Gennemsnittet sagtens blive større. Jeg kunde tænke mig, at man en skønne Dag lagde Fagforbundenes Lønstatistik til Grund, det var i hvert Fald lige saa klart og lige saa godt som Arbejdsgivernes.

Men selv om vi gaar ud fra en korrekt udført Lønstatistik, vil den altid komme til at lide af forskellige Mangler. Tager vi den sidste Lønstatistik, vi har — og naar jeg drager dette Punkt nærmere frem, er det, fordi jeg gaar ud fra, at der ogsaa udenfor de egentlige Arbejders og Arbejdsgivers Kredse er Mennesker, som gerne vil sætte sig ind i, i hvilket Forhold Arbejdernes egentlige Lønninger staa til Prisniveauet —, saa er det den, der stammer fra Januar Kvartal i Aar, som altsaa slutter ultimo Marts. Men ogsaa den er misvisende, thi i Februar Maaned fandt der Lønreguleringer Sted i nedadgaaende Retning paa imellem 3 og 5 pCt. Men som Følge af, at disse Lønreguleringer kun virkede den halve Tid af Kvartalet, saa skal Lønstatistikken ogsaa sættes ned med $1\frac{1}{2}$ —2 pCt.

Selv om vi kunde tænke os, at der i Øjeblikket forelaa en Lønstatistik for Juli Kvartal, som altsaa sluttede 30. September, saa vilde heller ikke den være nøjagtig, thi ogsaa i August Maaned har der jo fundet Lønreguleringer Sted, som, da de skete midt i Kvartalet, kun kom til at virke for den sidste Halvdels Vedkommende. Altsaa, ligegyldigt om man tager Statistikken fra det varmeste Kvartal, saa er den altid i Arbejderklassens Disfavør, naar man vil sammenligne Lønninger og Pristal.

Men ogsaa andre Ting maa man lægge Mærke til. Det er, som jeg sagde før, rene Papirlønninger, der er Tale om. I den Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at medens Arbejdsløsheden i 1914 karakteriseres ved et Tal som ca. 9 pCt., godt, hvilket med 300 Arbejdsdage, er ensbetydende med 28 ledige Arbejdsdage, saa har vi i 1926 — det sidste Aar, hvor vi overhovedet har kunnet have en Arbejdsløshedsstatistik for hele Aaret — en Arbejdsløshedsprocent paa 20,7, hvilket betyder i 1926 gennemsnitlig 62 arbejdsledige Dage pr. Arbejder. Det vil sige, at gennemsnitlig havde hver Arbejder i 1926 34 arbejdsledige Dage mere end i 1914. Det forekommer mig, at dette ogsaa er noget, man skal tage Hensyn til, hvis man vil have en retfærdig Bedømmelse af, hvorledes Arbejderklassens Løniveau ligger.